

XVI

Mở cửa, bước vào phòng, Kỳ Sơn gặp bức thư còn dán kín nằm trên sàn nhà ngay lối vào phòng của anh.

Trước khi bóc thư, anh xem qua, thư gửi từ bưu điện Gia Định, nhưng không ghi tên người gửi, nét chữ của phụ nữ, có vẻ như của một cô gái.

Vừa cởi áo, anh vừa xem thư, chữ viết to hơn nét chữ thường: *"Anh Kỳ Sơn! Muốn gặp anh có chuyện gấp để bàn với anh, rất có lợi cho anh. Nếu được, đúng 13 giờ ngày thứ bảy, 12 tháng 3 năm 19... tại quán cà phê Thu Nga, đường... Mong anh có mặt. Ký tên: "Kim Tuyên, người ái mộ anh"*.

Kỳ Sơn suy nghĩ. Nhìn đồng hồ, anh gọi lớn:

- Kỳ Diệu, lên anh bảo!

Cô em gái chạy lên. Kỳ Sơn quơ quơ lá thư hỏi:

- Ai bỏ lá thư này vào phòng anh?

Kỳ Diệu ngơ ngác:

- Em! Có gì không?... Em nhét vào dưới cửa cho anh đó!

Thấy mình hơi vô lý:

- Không! Anh chỉ hỏi vậy.

Anh hỏi tiếp để lấp liếm bụng dạ đang hơi bối rối

- Mấy hôm nay có ai tìm anh không?

Kỳ Diệu suy nghĩ, rần nhó. Bỗng cô nói như reo:

- Có! Hôm thứ hai có một chàng trai đến tìm anh. Lạ mặt. Hình như em chưa thấy đến đây bao giờ.

Kỳ Sơn hỏi dồn:

- Rồi sao?

- Em bảo không có anh ở nhà. Nhấn gì em nói lại. Thằng chả bảo "không", rồi đi luôn.

Kỳ Sơn hỏi:

- Mặt mũi, hình dáng, tên tuổi...?

- *Hỏi tên cũng không nói. Cao lớn, xí trai, đội nón xùm xụp, chạy mô tô... coi bộ dữ; ria mép có vẻ đều lắm.*

Kỳ Sơn mắng:

- *Tao không hỏi, mà y cho qua luôn phải không?*

- *Em quên chứ bộ! Nhưng có nhằm gì đâu!*

Kỳ Sơn nhìn đồng hồ lần nữa rồi xuống nhà lấy xe đi.

Quán Thu Nga, nơi anh thường ghé, vì có hai cô gái xinh đẹp lượn lờ phục vụ, anh ưa đến để giải khát thì ít mà chọc ghẹo thì nhiều.

Buổi trưa vắng khách. Chỉ có hai thanh niên ngồi trong góc quán khuất hơi tối, anh không nhìn rõ mặt.

Anh gọi cà phê đen. Hai cô chủ quán không có, một chú bé bung cà phê ra.

Đợi gần đến 13 giờ. Chẳng thấy bóng cô gái nào như anh đọc thư và tưởng tượng.

Đồng hồ trên tường vừa gõ 13 giờ, sau một bài nhạc ngắn.

Một chiếc mô tô phân khối lớn dừng lại trước quán. Một thanh niên cao to có ria mép bước vào, kéo ghế ngồi chung bàn và đối diện với Kỳ Sơn. Đồng loạt, hai thanh niên ngồi trong góc quán bước lại. Một tên giới thiệu:

- *Xin giới thiệu...*

Vừa nói, hắn vừa chỉ tay lịch sự về phía tên vừa vào ngồi cùng bàn với Kỳ Sơn:

- *Đây là "cô Kim Tuyền", người ái mộ anh.*

Kỳ Sơn hiểu ngay là chuyện gì. Vì anh sức nhớ rõ tên giới thiệu có mặt trong vụ giao đấu trên xe cách nay mấy tháng, hắn đâm anh bằng dao, ngực hắn có xăm hình ngôi sao đen.

Tên cao lớn mim cười nói:

- *Cám ơn anh đúng hẹn! Hào hán là thế!*

Hai tên kia kéo ghế ngồi chếch phía sau lưng Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn hỏi:

- Sao đây? Có chuyện gì cứ nói!

Tên ngồi sau lưng bảo tên cao lớn có ria mép:

- Vào đi anh Bảy!

Tên cao lớn nói:

- Ông bạn có quên không? Đêm Tú Xương đó! Người bị ông bạn cho kết thúc cuộc chơi hữu nghị, ông bạn không nương tay, cho "đứt bóng" luôn! Tôi là em ruột người đó. Hiếu "Cổ" là tôi đây!

Kỳ Sơn nhìn vào mắt hắn ta, rồi cười:

- Nhớ chứ! Các ông uy hiếp quá! Hữu nghị cái nỗi gì! Bốn chọi một mà... "nương" gì các ông!

Hắn phân bua:

- Đồng ý là hơi lẩn! Nhưng như vậy là huê sao ông bạn?

Kỳ Sơn lý lợm:

- Rồi sao?

Kỳ Sơn vừa dứt tiếng, hai tên sau lưng nhanh như chớp, chụp hai cánh tay anh khóa lại sau lưng chiếc ghế mây. Hiếu "Cổ", hai chân đạp cạnh bàn ép chặn ngực Kỳ Sơn. Ly tách roi tung tóe. Cả ba tên khóa chặt anh vào ghế.

Kỳ Sơn không vừa, vẫn bình tĩnh:

- Sao? Luật chơi của chúng mày vậy đó phải không? Tao cười vào mũi "dân chơi" như tụi mày. Vậy là ngon phải không?

Buông chân xuống, hai tên kia cũng buông Kỳ Sơn ra. Hiếu "Cổ" nói:

- Đúng ra tao cho mày "việt vị" lúc nào chả được, mày chẳng bao giờ trốn nổi bọn tao, nhưng tao muốn nói chuyện với mày một chút, chẳng việc gì phải gấp cả! Và lại tao không muốn chơi lén.

Kỳ Sơn gật đầu, vừa có dụng ý xa hơn:

- Dân sành chơi không quây trong quán người ta, không làm phiền lối xóm. Nếu muốn, ta đi nơi khác nói chuyện với nhau một cách thanh thản.

Kỳ Sơn giục:

- Đồng ý chứ?

Ba tên nhìn nhau rồi gật đầu. Kỳ Sơn thu lượm ly tách rồi gọi chủ quán tính tiền. Cả bốn cùng ra xe đi.

Kỳ Sơn chạy trước, ba tên đuổi theo sau bằng hai chiếc phân khối lớn, không rời.

Vừa đi, Kỳ Sơn vừa tranh thủ nghĩ cách đối phó. Anh thâm nghĩ, phải giải quyết cho xong một lần không thể để dây dưa, làm anh nặng lo nặng nghĩ.

Đến một khu đất vắng vùng ngoại ô, cả bốn xuống xe. Hiếu “Cồ” nói:

- Ê Kỳ Sơn! Thật ra tao cũng nể mày lắm! Nhưng làm em, tao không thể xuôi tay để anh tao về bên kia thế giới oan uổng như thế. Nếu hôm nay tao không phải với mày thì mày cũng đừng trách nhé!

Vừa nói hẳn vừa nhìn Kỳ Sơn từ đầu xuống chân. Bỗng hẳn ngập ngừng:

- Nhưng tao thử cho mày một lời khuyên.

Kỳ Sơn ngạc nhiên, bước hẳn ra khỏi xe, hai tên còn lại vẫn đứng yên một nơi. Hiếu “Cồ” nói tiếp:

- Nếu mày nhập băng, mọi chuyện kể như huê. Còn nếu mày không ưng, chuyện sẽ dài dài, hôm nay không được thì mai một, cho đến khi nào giải quyết xong thì thôi.

Kỳ Sơn phì cười:

- Đề nghị gì mà chả hấp dẫn...! Nhưng thứ nhất, tao không cố ý hạ anh mày; thứ hai, chuyện nhập băng để xem chúng mày ra sao rồi hẳn tính.

Hiếu “Cồ” cười nhạt:

Hẳn tiến đến gần Kỳ Sơn, từng bước chân thận trọng, chân hẳn không theo một bộ pháp nào rõ rệt.

Kỳ Sơn đứng yên, khoanh tay, nhưng kỳ thực, đó là một ảo thức của thế “Liên tam biến” thuộc môn phái Lão Mai (khí già) dùng để phòng thủ trong nháy mắt có thể biến thành tấn công như trở bàn tay.

Còn cách Kỳ Sơn chừng 3 bước, hẳn tung một cú đấm bằng tay trái. Đọc được ý đồ của hẳn, Kỳ Sơn chỉ hơi lách đầu qua một bên đồng thời đón cú đấm bằng tay phải của hẳn tung ra. Hai cánh tay chạm nhau, Kỳ Sơn cuộn tay trái từ Liên tam biến phòng thủ thành Liên tam biến tấn công, quán cổ tay hẳn như sợi dây da mềm mại quán một vật cứng, anh vắn cánh tay hẳn.

Không phải tay vừa, hẳn tung người lộn một vòng trên không, cánh tay hẳn tuột ra khỏi cánh tay của Kỳ Sơn, giải được một đòn thế nguy hiểm.

Chiêu thứ nhất, rất sơ đẳng, chấm dứt. Hắc lùì ra nhìn Kỳ Sơn cách e ngại. Kỳ Sơn cũng nghĩ thầm: “*Thằng này khá thật đấy!*”.

Hắc gượng cười, móc thuốc châm lửa vừa nói:

- *Bạn tao chủ trương đánh nhau phải có văn hóa, không thô lỗ, quê mùa, không tiểu nhân chơi lén, mà phải mặt đối mặt.*

Kỳ Sơn cười, hai tay vẫn khoanh trước ngực, anh vẫn đứng yên một chỗ từ nãy giờ, anh bảo:

- *Tao không dễ để cho mày thuyết phục.*

Hắc nói:

- *Được! Tùy mày cả thôi.*

Hắc hít thêm vài hơi rồi quăng điếu thuốc. Điếu thuốc vừa quăng, là hắc đã phóng mình đến, tung cước vào mặt Kỳ Sơn. Kỳ Sơn lách mình, khi hắc chạm chân xuống đất phía sau anh, hắc nhanh gọn tung một cước thứ nhì bay ngang đầu anh, nếu chậm, anh sẽ lãnh đòn.

Kỳ Sơn nói:

- *Trí tuệ lắm! Đúng là “Hu thực phân minh”(1).*

Anh nghĩ: Chẳng có gì mới cả! Nhưng dù sao cũng phải thận trọng hết sức với thằng này, quả là chưa gặp một tay võ nghệ nào đánh nhau mà cứ như chơi như đùa, vừa nói chuyện vừa đấu võ.

Hắc nói:

- *Quyên cước đủ rồi, bây giờ đến nội lực.*

Hắc bước chân tới, đối mặt với Kỳ Sơn, hai tay hắc vận khí, đẩy vào ngực anh. Kỳ Sơn hiểu ngay lối vận khí của Thái cực quyền Vũ gia, anh đưa cánh tay phải nằm ngang, vận bằng kinh để đón đỡ, theo kỹ thuật song nhân thủ, của Thái cực quyền Trịnh gia.

Bất ngờ, hắc bị văng ra như có ai xô ngã. Hắc loạng choạng.

Kỳ Sơn bình thản:

- *Ông bạn khá! Có như thế mới là hảo hớn thiệt, chứ không lóc cóc lôm côm như bọn ăn cướp vặt.*

Hắc không trả lời Kỳ Sơn, mà miễn cưỡng nói:

¹ Một khẩu lệnh trong Đạo gia Thái cực quyền.

- *Mày khá lắm!*

Thình lình, hấn cùng hai tên kia đồng loạt rút dao bao vây Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn ngạc nhiên, nhưng không nao núng, vòng vây khép chặt dần, ba tên bao vây vừa đi vòng quanh và xiết chặt. Vòng vây quay xuôi, rồi bất thần quay ngược.

Bất ngờ một tên nhảy vào với động tác nhanh gọn, hấn đi hai đường dao rất khéo.

Kỳ Sơn thừa biết, võ sư dạy anh là ông chú ruột có tiếng trong làng võ và dày dặn kinh nghiệm, đã tôi luyện anh quá kỹ càng, nên anh không lùi, không lách người; chúng áp dụng trận đồ hình, anh cũng giỏi bộ pháp Lão Mai; anh không rời chỗ đứng nửa bước vì thừa biết cú tấn công của tên vừa rồi chỉ là đòn giả, gọi là hư thức, để anh lọt vào bẫy.

Anh thầm nghĩ “mình không chuyên đánh nhau, dù học võ từ nhỏ, uống thuốc luyện gân... nhưng ít kinh nghiệm, không dai sức nên kỳ đương đầu với 3 tên có kỹ thuật về võ nghệ rất khá, sức vóc chúng đầy đủ, dư lý lợm và rất chuyên môn. Phải kết thúc sớm thôi!”

Anh dùng thuật “*dẫn tiến lạc không*” đối với tên tấn công, nhưng vẫn chú ý đến hai tên sau lưng.

Dù thế, kỹ thuật anh áp dụng đúng quy cách nên hấn bị ném về phía đồng bọn. Trong đầu anh lóe lên một sáng kiến, và tìm ra một chiến thuật. Anh dồn cả 3 tên vào một chỗ, quyết không để chúng tách rời nhau, và làm cho chúng rối loạn. Bằng cách đó, sẽ phá trận đồ hình chiến thuật của chúng.

Nhanh như chớp, anh tấn công tên thứ nhì bằng cú “*đá song phi*” độc đáo của Lão Mai, một cước pháp nổi tiếng vùng núi Cấm ở cực Nam tổ quốc ai trúng có thể chết vì banh quai hàm, do địch thủ thường hay rơi vào lầm tưởng mà tự đưa mình vào thế chết oan mạng; đây là cước pháp trên không đá vào mặt địch thủ. Quả thực, hấn đưa tay đỡ gạt ngọn cước trái (đòn hư) của Kỳ Sơn, cánh tay ấy vô tình trở thành điểm tựa cho chân trái Kỳ Sơn bám vào để nhấn người vọt lên cao ngang mặt hấn ta mà nhanh như chớp tung thêm ngọn cước chân phải (đòn thực) dũng mãnh vô song như cuồng phong thịnh nộ bay vào mặt hấn, vừa song phi miệng Kỳ Sơn vừa lẩm nhẩm câu thiệu “*Lão Mai độc thọ nhất chi cung, lưỡng túc khinh khinh tấn bộ hoành, phi nhất phát... phi thứ phát huồn thối thân đình*”⁽²⁾, theo lời các lão sư đồng môn, khi giao đấu, người phái Lão Mai nào bất giác đọc câu thiệu đó, câu đó không khác câu thần chú “*tử án lệnh*” khiến địch thủ cảm chắc cái chết chứ không còn đường sống... Quả thật, chỉ kịp thấy tên đồng bọn của Hiếu “*Cô*” bật người văng ra phía sau rồi quay lông lốc, kêu rú lên và nằm im bất động.

² *Tạm dịch: Môn phái Khi già (đánh nhau hai người) chỉ còn một người sống, hai chân nhẹ bay bằng một thế tấn, cú thứ nhất... cú thứ hai vừa xong thu thân lại liền.*

Hiếu “Cồ” và tên thứ nhất nao núng thấy rõ.

Khác với lần trước, lần này Kỳ Sơn nhất quyết chủ động tấn công.

Như say như cuồng, Kỳ Sơn nhắm vào Hiếu “Cồ”. Không kịp để hấn bình tâm. Trong đầu anh hiện lên nhiều câu thiệu của nhiều chiêu thức khác, anh cuộn hai quả đấm vào ngực, với một động tác vô cùng khéo léo, nhuần nhuyễn phái thiếu lâm gọi là “băng”, anh bay thẳng vào mặt Hiếu “Cồ” với một sức hầu như thần lực thần tốc.

Hiếu “Cồ” không thể ngờ được một thế võ bí truyền đầy hiểm hóc. Hấn bị búng bay đi một quãng xa và không sao ngồi dậy được.

Tên còn lại buông dao, giơ hai tay lên đầu ra dấu đầu hàng.

Kỳ Sơn máu còn đang sôi, như người say rượu xăm xăm bước tới, nhưng thấy hấn ta lùi từng bước, miệng van xin, anh bỗng như tỉnh lại dần, tự nhủ không nên gây nhiều ân oán giang hồ. Nghĩ thế, anh lờm lờm nhìn hấn rồi bảo:

- Về nói lại với đồng bọn, tao không thích đánh nhau, đừng buộc tao.

Hấn dạ lia.

Kỳ Sơn lên xe phóng đi